

Biskop Tor Singsaas

Visitas i Tiller menighet, Heimdal prosti, 28. jan. – 2. febr. 2014

Visitasforedrag, søndag 2. februar 2014

Takk for en minnerik visitas.
Vi har hatt travle, men innholdsrike dager.

Et viktig siktepunkt for oss under visitasen har vært at vi må åpne opp veien til Gud for alle mennesker. Ingen må hindre mennesker i å få komme nær Jesus og få møte ham, og bli berørt av ham.

Vi ser hvordan Jesus rydder vekk sosiale barrierer og religiøse skikker og mønstre som holder mennesker på avstand fra Gud. Mange mennesker i Israel var erklært å ikke ha sosial eller religiøs status. De fikk verken være med i det sosiale eller i det religiøse fellesskap. De var satt fullstendig på siden. De måtte holde seg utenfor tempelmuren. De fikk ikke komme for nær Gud. Men det var der Jesus var, - hos de nedbøyde, de mennesker som gjemte seg, som ikke vågde å vise sitt ansikt. Han letet dem fram, og ga dem livsmot og stolthet og glede over å være menneske, - skapt og elsket av Gud. Jesus var hos dem utenfor tempelmuren. Og de banet seg vei fram til ham, slik vi hørte det i kirka i dag fra Markus 2.

Markus er opptatt av dette. For vi hører om det samme i Mark. 10, i «Barneevangeliet»; « De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem, men disiplene viste dem bort. Men da Jesus så det ble han sint ...». De måtte fram til Jesus med barna, for de ville vise dem fram for ham. For han hadde med seg det barna deres trengte for å leve. Han rørte ved dem og velsignet dem. Jesus brøt opp de sosiale og religiøse nettverkene som hindret menneskene å komme helt fram til Gud.

Det samme ansvar har vi i vår kirke, også her i Tiller. Vi skal åpne opp for at vi alle kan ha direkte vei fram til Jesus slik at vi blir berørt av ham, og han får velsigne oss.

Vi har blitt bedre kjent med en bydel som på mange måter er betegnende for hvordan utviklingen har vært i landet vårt de siste tiårene.

I år er det 200-årsjubileum for Grunnloven. Mindre kjent er det kanskje at det er 50 år siden den store kommunesammenslåingen i Norge.

1. jan. 1964 ble jordbrukskommunen Tiller innlemmet i Trondheim kommune. Ganske snart ble det satt i gang storstilt utbygging av boliger, kjøpesentra og industriområder. Kulturlandskapet med gårdsdrift og store myrområder er ikke til å kjenne igjen. Over 12 000 mennesker bor i dag innenfor menighetsgrensene, og vi har fått høre om planer om enda mere utbygging.

Har kirka klart å følge med på dette?

Her har Guds ord blitt forkynt i mange århundre, « - selv om tårnene faller». Kirkebygg er blitt tatt av ras. Nye kirker er bygd, blitt revet ned eller halvveis brent ned.

Nåværende kirkebygg er 113 år, og ligger flott til her oppe på høyden.

Tiller sokn, som lenge var en del av Heimdal prestegjeld, og Klæbu prestegjeld før det, ble skilt ut som eget prestegjeld i 1995. Prestegjeldet ble opphevet som kirkelig forvaltningsenhet i 2004. Nå er Tiller sokn mht organisering av prestetjenesten, en del av Heimdal prosti. Soknet står således i en lang tradisjon, men det er en relativt ung menighet vi har besøkt disse dagene. Menigheten er i en utfordrende situasjon med å nå ut til de mange som har bosatt seg i bydelen.

Den forrige ordinære visitasen var i 1998, for 16 år siden.

Riktignok har det i mellomtida vært en visitas for det som ble kalt for storprestegjeldet som omfattet flere sogn.

Mye har skjedd siden da i bydel og menighet.

Rapporter

Til visitasen er det blitt utarbeidet 3 gode rapporter;

- Beretning om menighetsforholdene i Tiller sokn, v/ sokneprest Håkon Tørring
- Beretning fra Kirkelig fellesråd i Trondheim v/ avdelingsleder Siv Mari Forsmark
- Diakoniplan for Tiller menighet v/ Marit Brenne Fagerli

Disse rapportene har vært utgangspunkt for vårt arbeid under visitasen. Alle disse blir vedlagt protokollen som blir utarbeidet, og som danner grunnlag for oppfølginga etter visitasen.

Disse rapportene vil være viktige arbeidsredskap for menighetsrådene i det videre arbeid framover. De tegner et godt bilde av situasjonen i dag, samt at de ser framover mht rådernes arbeid.

Det drives et rikt og mangfoldig menighetsarbeid i Tiller. Rapportene er oppmuntrende lesning. Og det er nyttig en gang i blant å bli utfordret på å foreta en gjennomgang av alt en gjør. For ofte får en kontakt bare med en del av det, kanskje først og fremst det en selv vet om, og deltar i. Slik får en, som rimelig er, mindre kontakt med alt det andre.

Tiller menighet har en betydelig kontaktflate med menneskene som bor her i bydelen, gjennom dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse, diakoni, og etter hvert trosopplæring. Det gjøres et meget godt og planmessig arbeid av prester, kateket, diakon, kantor, trosopplærere for å møte mennesker i bydelen med et evangelium om Jesus Kristus som knytter seg til deres liv og livsfortolkning. Menighetsrådet viser stor ansvarlighet i sin forvaltning av sitt oppdrag. Mange frivillige tar på ulikt vis del i et mangfoldig menighetsarbeid preget av bevissthet om å tilhøre et forpliktende fellesskap hvor du gir og tar imot velsingelse. Vi er Guds hender og føtter i møte med våre medmennesker. Han har sendt oss sin Hellige Ånd som lar kjærligheten og kjærlighetens gjerninger sive gjennom kroppene. Vi bærer med oss Jesu Kristi hjertelag.

Det er et lite under at så mange holder fast på sin tilknytning til kirka. Men det skyldes nok ikke minst at dere er med på å skape en troverdighet i forhold til det som er viktig for mennesker også i dag, - medmenneskelighet, - som består i respekt og verdighet og ærefrykt for livet. Og, - det gode og glade budskap om Jesus Kristus, vår frelser og frigjørere.

Jeg vil takke dere for det store arbeid både ansatte og frivillige utfører her i Tiller. Dere synes nok at dere skulle gjort mer, og nådd enda lenger ut. Men når vi ser hvilke ressurser vi har til rådighet, så gjør dere utrolig mye. Vi får mye kirke ut av hver krone. Det skal vi være oss bevisst. For det er ikke så lett å måle resultatene etter vårt arbeid i menigheten. For den handler om andre verdier enn kroner og øre. Det er ikke effektivitet og den korteste og raskeste veien det handler om. For kjærlighetens vei er ikke slik. Den er både langsom, lang og kronglete. Mange ganger lurer en på hvor dette bærer hen. Slik er det å være et fellesskap som tror trassig på at kjærligheten er den sterkeste makt i verden.

Nye utviklingstrekk for Den norske kirkes menigheter i Trondheim

Den norske kirke er organisert slik at dens medlemmer sokner til geografiske menigheter. En har alle rettigheter som medlem av denne kirka knyttet til den geografiske menighet der en bor. Der har en

rett på dåp, konfirmasjon, vigsel og begravelse. I den geografiske menighet er også midlene som er bevilget til trosopplæring, knyttet til antall døpte mellom 0 og 18 år som er bosatt der.

Vi har organisert vårt menighetsliv ut fra dette. Mye av prestens, kateketens, diakonens, kantorens, kirketjenerens, menighetsforvalterens og trosopplæringsmedarbeiderens arbeid er knyttet opp til å feire gudstjeneste i lokalmenigheten og forvalte de kirkelige handlinger og drive diakoni og etablere trosopplæring for de som er bosatt i soknet. Vi driver det vi kaller for lokalt nettverksarbeid. Vårt arbeid har tradisjonelt vært forankret i at vi forutsetter at folk holder seg i ro der de bor, og at de iallfall kirkelig sett, hovedsakelig oppholder seg i lokalsamfunn og lokalmenighet. Dette er i ferd med å forandre seg.

Mange flere mennesker i byen er i bevegelse og på farten. Vi flytter oftere. Vi rotfester oss ikke i samme grad i et bestemt geografisk område. Vi «henter ut» tilbud andre steder i byen. Vi har venner, referanser og viktige aktiviteter utenfor bydelen, i andre steder i byen. Vi «shopper» fritidsopplevelser over et ganske stort område.

Det betyr at menigheten også må tenke ut måter å møte mennesker på som ikke nødvendigvis passer inn i en tradisjonell nettverkstenkning. Dette utfordrer vår holdning til dåpspraksis og vigselpraksis, men også i noen grad begravelsene, og den tenkning og det arbeid vi knytter til det. I større og større grad møter vi mennesker bare én gang. Enten bor de ikke her, eller så er de bare flyktig tilstede her. Det betyr at det er særlig viktig å tenke kvalitativt om sitt arbeid. Den kontakten vi har skjer på vegne av hele kirken, og vi må ha som målsetting at denne handlingen skal være av en slik kvalitet at dette ene møtet skal de aldri glemme. Det skal være noe de får med på veien videre i livet. Det er viktig å ikke ha et kvantitativt forhold til møte med mennesker, men et kvalitativt. Det er bare det som har bærekraft i møte med mennesker. Jesus var jo en mester i å vise den enkelte all oppmerksomhet. Vi må ha med oss noe av dette.

Det betyr at Tiller menighet utfordres til samarbeid med sine nabomenigheter i prostiet, men også til alle menighetene i byen. Vi må finne ut av hvordan menighetene i fellesskap skal møte de mange mennesker med stor mobilitet som søker å finne noe for seg et sted i byen. Dette er en felles utfordring for «Midtbyen» som for «Drabantbyene» i Trondheim. Det er derfor at Vår Frue kirke er blitt en så viktig kirke for hele byen, og vi ser for oss at det samme kan skje for Lademoen kirke som er tenkt som en mulig «barnas katedral» i byen.

Dette betyr at Kirkelig fellesråd i Trondheim også i dette blir en viktig aktør og samarbeidspartner for alle menighetene. Vi hadde en Storbykonferanse i Trondheim i april 2013 hvor vi tok opp disse felles utfordringene for kirka og menighetene. Det var en særdeles viktig og god konferanse. Vi imøteser en oppfølging av denne. For her var vi på sporet av noe nytt og avgjørende.

Det ligger en avlastning for det enkelte menighetsråd i byen i denne refleksjonen. Dere som sitter i menighetsråd gjør en meget stor innsats. Dere har tatt på dere et stort ansvar. Og dere har til dels store ambisjoner og ønsker på vegne av menigheten, i stort og smått. Men alt blir ikke som dere tenker og vil. For oppgavene og utfordringene er så store og mange, synes dere. Ressursene rekke ikke til. Men det jeg har vært inne på nå, forteller at det vi står overfor av utfordringer, er for stor til å løse for det enkelte menighetsråd. Dette må vi stå sammen om. Kirkelig fellesråd i Trondheim, proster og Nidaros biskop og Nidaros bispedømmeråd har og en særlig oppmerksomhet mot dette. Vi vil komme tilbake til disse spørsmål som er felles for alle menighetene i Trondheim.

Dette fører meg fram til det første, og det viktigste i menighetens liv, - som vi og mer og mer står sammen med våre nabomenigheter om:

Gudstjenesten

Gudstjenesten er pulsslaget i menighetens liv.

Når vi er samlet om Ord og sakrament i gudstjenesten, er Gud midt i mellom oss. Det er Gud, i Jesus Kristus, som skaper kirka. Når vi er samlet om Ordet, dåpen og nattverden, er Gud midt i mellom oss. Alt han eier og har, har han med seg.

Det er ikke kvaliteten på oss mennesker som avgjør om vi er en rett menighet eller ikke. Det er alene Kristus. Når Han er her, og vi er samlet om ham, da er vi en sann kirke. Derfor er gudstjenesten umistelig for oss. Den er det viktigste i menighetens liv. Her samles alle, uansett hvem vi er, hva vi har gjort, hva vi måtte mene. Dette er et fellesskap som er samlet omkring Kristus. Han forener oss.

I Tiller søker folk til kirka når de har en grunn. Når det er dåp, konfirmasjon, vigsel, begravelse, så kommer folk. Likeså i julehøytida.

Ved slike anledninger er kirka altfor lita! Det sier at kirka betyr mye for folk. Vi merker det når vi står ved livets korsveier. Det må markeres. Da har kirken en selvsagt plass.

Men vi må ville noe mer i menigheten. Vi må gi folk flere gode grunner til å søke til kirka, også de vanlige dagene uten det store festpreget.

Det gjøres et trofast og målrettet arbeid med gudstjenestene. Prester, kantor, kateket, diakon, kirketjenere og frivillige har et planmessig gudstjenestearbeid rettet mot målgrupper, 4 åringer, konfirmanter, eldre og i tilknytning til spesielle trosopplæringstiltak. Disse gudstjenestene samler mange mennesker, likeså dåpsgudstjenestene. Men det er også i Tiller en nedgang på faste og regelmessige gudstjenestedeltakere. Det er en utfordring i likhet med i bispedømmet for øvrig (se nedenfor).

I samtale med menighetsrådet ble det f.eks. uttrykt bekymring for at barnefamiliene i for stor grad er fraværende. Barnefamilier som har sterkere kirkelig tilhørighet, velger enten andre kristne fellesskap, eller har generelt en lav gudstjenestefrekvens. En søker å finne svar på hvordan en skal møte denne utfordringen.

Trosopplæring og gudstjeneste hører sammen. Her ligger muligheter til å møte barn og voksne på nye måter.

Og så er det kirkemusikken . Dere har en kantor som setter gudstjenestelivet høyt, og som investerer mye i arbeid omkring salmesang og korarbeid. Takk til kirkekor og barnekor. Sangen og musikken, kunsten i kirken, er det jeg kaller for «det usynlige sakrament». Kirkesang og kirkemusikk, kirkekunsten i kirkebygget, i det hele; estetikken, er kraftig underkommunisert i vår kirke som bærende element som trosformidler. Estetikken har en egenverdi som formidler av Guds nærvær i livet. Guds Ånd bruker «sangens og musikkens vinger», kunsten, for å nå innerst inn i menneskenes hjerter.

I arbeidet med gudstjenesten trenger vi også å stå sammen med våre nabomenigheter. Vi ser de samme utfordringene der.

Vi utfordres, ja jeg utfordrer dere til å samtale langt mer om gudstjenesten, nettopp for å høyne bevisstheten om den hos oss selv. Vi må snakke gudstjenesten opp og fram, ikke snakke den ned. Vi må dvele ved det som er bra. Selvsagt kan det meste gjøres bedre. Men det gjør noe med oss hvordan vi omtaler hverandre, - slik er det også med gudstjenesten. Nå ønsker jeg slett ikke å mane fram en ukritisk holdning. Vi skal være bevisst på kvalitet også når det gjelder gudstjenesten. Men vi skal ha kontakt med at det er utrolig viktig for de som arbeider med gudstjenesten å primært få oppmuntringer og støtte. Det gjør noe med motivasjonen til å rette på det som kan forbedres. Oppmuntringer er inspirerende med tanke på å fortsette og planlegge neste gudstjeneste.

Nidaros bispedømme har hatt en bekymringsfull nedgang i gudstjenestebesøket, nærmere 10 % på ca. 10 år. Det kan ikke fortsette slik. Dette må vi finne ut av. Derfor har jeg tatt initiativ til at vi går

grundig inn i dette, og med åpenhet og ærlighet ser hva årsakene kan være, og så prøve å gjøre noe med det.

Vi har nettopp avsluttet en undersøkelse om gudstjenesten. Under overskriften «Sammen om gudstjenesten» er folk invitert til å si hva de opplever som en god gudstjeneste. Hva betyr den? Hva vil de eventuelt ha forandring på?

Det skal bli spennende å analysere resultatene. Er det noe å hente her som vi kan ta med oss videre i arbeidet med gudstjenesten?

Jeg utfordrer menighetsrådet til regelmessig å drøfte disse spørsmålene. Det handler om konstant å fokusere på gudstjenesten som det viktigste i menighetens liv.

Det nye nå er at menighetsrådene har et hovedansvar for gudstjenestelivet. Prestens rolle er noe endret. Det er ikke lenger i samme grad «prestens gudstjeneste» slik vi var vant til å tenke før. Menighetsrådet er i mye større grad ansvarlig.

Det skal bli spennende å se om vi lykkes med å få et økt regelmessig gudstjenestebesøk. For vi har verdens viktigste budskap å meddele; «*Han som har skapt deg, elsker deg over alt. Han har gitt sitt liv for at du skal leve i frihet og glede.*»

Kirkebygget

Tiller kirke betyr mye for mange mennesker. Den er kirkestedet! Men i samtalen rundt gudstjenesten har det kommet fram at Tiller kirke ikke er det beste stedet for alle anledninger. På de store festdagene blir kirka for lita. Dessuten mangler den løsninger for å ha søndagsskole og vanlige menighetssamlinger, som kirkekafe ol i umiddelbar nærhet av gudstjenesterommet. Trosopplæring og gudstjeneste hører sammen, sa vi.

Dette er en utfordring menigheten har kjent på over lengre tid.

Jeg utfordrer nå menigheten til å ta stilling til hvordan dere skal få gudstjenesterom og menighetslokaler på samme sted.

Er kirketomta som er regulert inn ved Østre Rosten vei egnet? Eller skal man tenke et nytt bygg/»søsterkirke»/menighetslokale ved siden av den nåværende kirka?

I samtale med ordfører og formannskap ble også disse spørsmålene drøftet. To kirkebygg på to forskjellige steder i soknet er ikke realistisk og aktuelt, skal vi tro kommunen. Og det ser vi.

Jeg vil derfor utfordre menigheten til å få en avgjørelse på hvor kirkestedet for Tiller skal være.

Det er mye som taler for at det bør finne sin løsning knyttet til kirkestedet rundt Tiller kirke, og at kirketomta ved Østre Rosten kan omdisponeres til andre formål. Spørsmålet vil være om en kan få et økonomisk vederlag for eventuelt å avhende denne tomta, selv om den formelt sett er å betrakte som en kommunal tomt.

Tiller kirke er et kirkested med gode og verdifulle kvaliteter og tradisjoner, og som også har muligheter i seg til å tilføre menigheten fornyelse. Det er uansett viktig raskt å sikre at de resterende arealene rundt Tiller kirke ikke blir disponert til kirkegård. Menighetsrådet må snarest innlede samarbeid med Kirkelig fellestråd for å starte prosessen. Så får vi ha som mål at neste bispevisitas vil skje på et kirkested som både har vakre og tjenlige gudstjenesterom og menighetslokaler som ligger i umiddelbar nærhet til hverandre.

Menighetshuset er, og har vært en viktig ressurs for Tiller menighet. Og det er god grunn til å takke for den betydelige frivillige innstasen som mange har lagt ned i arbeidet for menighetshuset gjennom mange år. Ikke minst vises det at det er et stort engasjement for at menighetshuset alltid skal være i

så god stand som mulig ved at stolene i forsamlings salen har fått nye trekk til bispevisitasen. Menighetshuset har gitt rom for viktige menighetsaktiviteter i mange år. Hva skulle en ha gjort uten dette? De som anskaffet det i sin tid, var framsynte. Men avstanden til Tiller kirke har vært en utfordring og ulempe. Derfor har en hatt en drøm om en samlokalisering av gudstjenestefeiring og menighetsaktiviteter.

Trenden i dag synes å være at mennesker igjen søker til de kirkebygg som er bærere av de lange tradisjoner med sin arkitektur og estetikk. Derfor kan det være motiverende, spennende og strategisk riktig å arbeide fram «en skjønn» forening av gammelt og nytt her i Tiller. Men det er viktig for meg å si; dette må lokalmenigheten selv finne ut av og avgjøre, i samarbeid med Kirkelig fellesråd.

Frivillighet

Frivillighet har vært et gjennomgangstema for oss disse dagene. Det er en utfordring for alle menighetene i bispedømmet. Derfor står vi sammen også om dette.

Kirka er en frivillighetsbevegelse. Vi blir rikere mennesker når vi gir til andre av vårt eget. Da får vi dobbelt tilbake. Du blir et rikere menneske og en kristen når du gir av ditt eget til et menneske. Slik kan vi si at begrunnelsen for frivillighet er dypst sett ikke å få flest mulig hender og føtter i arbeid. Men frivillighet må vi ha i menigheten for at vi skal bli rikere mennesker og rikere som kristne. Dette kan du ikke lese deg til, - bare leve deg til. Og det beste; å slik bli et rikere menneske og en rikere kristen, er lettere gjort enn sagt. Det er ikke alltid så lett å finne de rette ordene for det en gjør, og det en opplever å bli velsignet igjennom. For det er Jesus Kristus som rører ved oss når vi viser godhet mot et medmenneske. Og det finnes det knapt ord for.

Vi fikk under visitasen innsikt i en undersøkelse som nettopp er gjort om frivillighet i Heimdal sone (Siri Christine Kvernmo Næss). «De som driver med frivillighetsarbeid er lykkeligere enn andre», var en av påstandene fra rapporten.

Denne rapporten kan være nyttig i arbeidet med å styrke frivillighetslivet i menigheten og bydelen. For det er påtrengende. Mange ser etter nøkler for hvordan dette kan gjøres. For vi ser at en må arbeide kontinuerlig for å opprettholde ansvarsbevissthet og motivasjon for frivillig arbeid i menigheten.

Det ser ut som om færre enn før lar seg engasjere i arbeid som pågår over lengre tid. En er mer prosjektorientert. En tar del i arbeid som har kortere varighet. Når et arbeid/prosjekt er sluttført, ser en seg om etter et nytt prosjekt. Det er også en økende bevissthet omkring medarbeideromsorg/ansvar slik en tenker omkring personalomsorg/ansvar for menighetens ansatte. Vi vet ikke om dette er en varig trend. Men så lenge det er slik, bør vi legge opp vår frivillighetsstrategi i tråd med disse funnene. Det er slike spørsmål vi i dag arbeider med, for å utvikle en tidsmessig metodikk for frivillighetsarbeid i Nidaros bispedømme.

Et av uken høydepunkt var torsdag kveld med samling av frivillige i menigheten og i andre lag og organisasjoner her på Tiller. Utfordringene er ganske lik hos alle. Vi må hjelpe hverandre med å finne den metodikken som fungerer i en bydel som Tiller.

Når dette er sagt må det virkelig påpekes hvor mye verdifull frivillighet som finnes her. Og det har pågått gjennom mange år!

Det er skaffet nytt orgel til Tiller kirke. Kr 700 000 er samlet inn.

Innsatsen for menighetshuset er alt nevnt. Mange hundre dugnadstimer. Kirkekaffe og foreningsliv i mange varianter.

Og jeg vil nå spesielt nevne arbeidsområder i menigheten som alltid fordrer stor frivillighetsinnsats.

Diakonien

Diakoniplanen for Tiller menighet er omfattende og virkelig noe å strekke seg mot. Det er krevende å nå de målsettingene som er nevnt med de ressursene menigheten rår over i dag.

Men den diakonressursen menigheten har fått tilgang på de siste årene gjennom Marit Brenne Fagerli, har vært svært betydningsfull. Hun er diakon både for Heimdal og Tiller menigheter, 20 % i Tiller. Nå imøteser en imidlertid at Tiller menighet igjen kan få en hel stilling.

Diakonen har fått til et samarbeid med Skjetne frivilligsentral som er løfterikt. Vi hadde et meget spennende og inspirerende besøk på frivilligsentralen, et miljø med stort humør, pågangsmot og vyer. Du ble glad av å være der, - en vitamininsprøytning for oss alle.

I en tid hvor flere mennesker synes å miste tillit og tilhørighet til kirka, har jeg forhåpning til at diakonien kan vise veien tilbake for mange. Her er vi Kristi etterfølgere i handling. Det handler om en trofast og troverdig kirke med mennesker som, på tross av alt, blir værende hos et medmenneske som forventer å bli forlatt; «- for nå orker vel ingen noe mer av meg.» Dette er Kristi spor i verden.

Vi hadde ellers et interessant besøk på Tiller helse- og velferdssenter. Et flott og moderne senter med gode relasjoner til menigheten.

Trosopplæring

Menigheten har kontaktflate gjennom trosopplæringstiltakene som er innarbeidet gjennom noen år nå. Tiller menighet har i 4 år hatt tilskudd til trosopplæringstiltak for aldersgruppen 0-18 år.

Det er stor oppslutning om dåpen i menigheten, selv om det aner oss at vi her kan stå overfor store utfordringer framover.

Konfirmasjonen står usedvanlig sterkt til en bymenighet å være, 84 % av 15-åringene som er medlemmer av Den norske kirke konfirmerer seg.

Dette er imponerende. Og det vitner om et solid arbeid. Så takk til kateket Grete og kapellan Ingvild og deres frivillige medarbeidere. Kvalitet og bevissthet om relasjon er grunnleggende i alt menighetsarbeid, og det gjelder ikke minst i arbeid blant konfirmanter og ungdom. Det skjer her.

Mange tiltak er utviklet og prøvd ut i trosopplæringsarbeidet. Vi fikk være med på en annerledes gudstjeneste, en spaghetti- gudstjeneste. Litt uvant, men kreativt og kontaktskapende.

For en del av oppleggene meldes det om relativt svak deltagelse. Det er viktig med tålmodighet. 4-årsboka viser det. Den er solid forankret, også i Tiller. Men den er nå 40 år gammel. I dette arbeidet må vi gi tiltakene tid nok til å vise sin bærekraft. Men selvsagt må vi ha klokskap og mot til å la tiltak opphøre når det trengs, for å gi rom for at nye idèer og behov kan bli prøvd ut.

Trosopplæringsmidlene er en gave til våre menigheter. Men det stilles store krav til vår forvaltning av dem. Dette må vi støtte hverandre i over menighetsgrensene.

Rapportene viser ellers detaljer i trosopplæringsarbeidet.

Kontakt med skole og barnehage

Menigheten har en solid og et tillitsfullt samarbeid med barnehager og skoler i bydelen.

Vi har besøkt Porsmyra barnehage, Hårstad skole, Tonstad skole og KVT (Kristen videregående skole Trøndelag). Gode, og utfordrende møter. Her møter vi livet på det mest intense. Barna i barnehagen: spontane og levende tilstede. Barna på barnetrinnet: spørrelystne og positivt nysgjerrige. Ungdom: med åpenhet for de store spørsmål i livet.

Vi har møtt lærere og ansatte.

Et tema som har gått igjen er verdier og verdiformidling. Alt fra «hvordan være en god venn» i barnehagen, til «hvilke verdier har jeg med meg når jeg skal planlegge utdanning og framtid» for 3.klassinger på KVT.

Og fra samtalen med lærerne på Tonstad skole fikk vi stadfestet at samfunnsendringene gjør at verdiformidlingen i skolen er blitt viktigere enn noensinne. Det er et paradoks at de verdiene som skolen er satt til å forvalte på vegne av storsamfunnet, kan bli oppfattet som motkultur i møte med elever og foreldregrupper.

Ansatte

De ansatte er menighetens viktigste ressurs.

Det er tydelig å se at de ansatte har høy motivasjon i tjenesten sin.

God kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsiktighet er grunnleggende for godt medarbeiderskap i menigheten. Stabsmøtet er derfor avgjørende. Stabsmøtet er i stor grad viet dagens og ukens planlegging og samhandling. Men stabsmøtet egner seg ikke til alt. Jeg utfordrer ledelsen til å finne møteformer i tillegg som sikrer god faglig samarbeid og kommunikasjon, som ivaretar behovet for faglig og tverrfaglig fordypning mellom medarbeiderne.

Takk

Takk for en god visitas. Vi har møtt mange mennesker disse dagene. Jeg synes det er blitt en visitas som har belyst mange sider i menigheten. En god visitas hviler på god forberedelse. Så takk til dere som har forberedt visitasen, i første rekke sokneprest Håkon Tørring og avdelingsleder Siv Mari Forsmark.

Men og takk til menighetsrådsleder Alfhild Lien Eide og de andre menighetsrådsmedlemmene for gode møter og samtaler underveis.

Takk til alle ansatte for fine inntrykk fra tjenesten; kapellan Ingvild K. Hammernes, kantor Knut-Inge Klock, kateket Grete Ramampiaro, diakon Marit Brenne Fagerli, menighetsforvalter Ragnhild Grande, kirketjener Einar Landrø, menighetspedagog Øystein Sørensen, trosopplærer Katri Sundvall-Falck, Synnøve Stensø og Mai-Brit Tønnesen i åpen barnehage.

Til sist en stor takk til prost Bertel Aasen for alltid godt medarbeiderskap.

Takk også til rådgiver Olav Svanholm som har ført protokollen, og for god støtte under de mange møtene underveis i visitasen.

Dette har virkelig vært innholdsrike dager fylt av mye glede og takknemlighet.

Må Gud velsigne Tiller menighet!